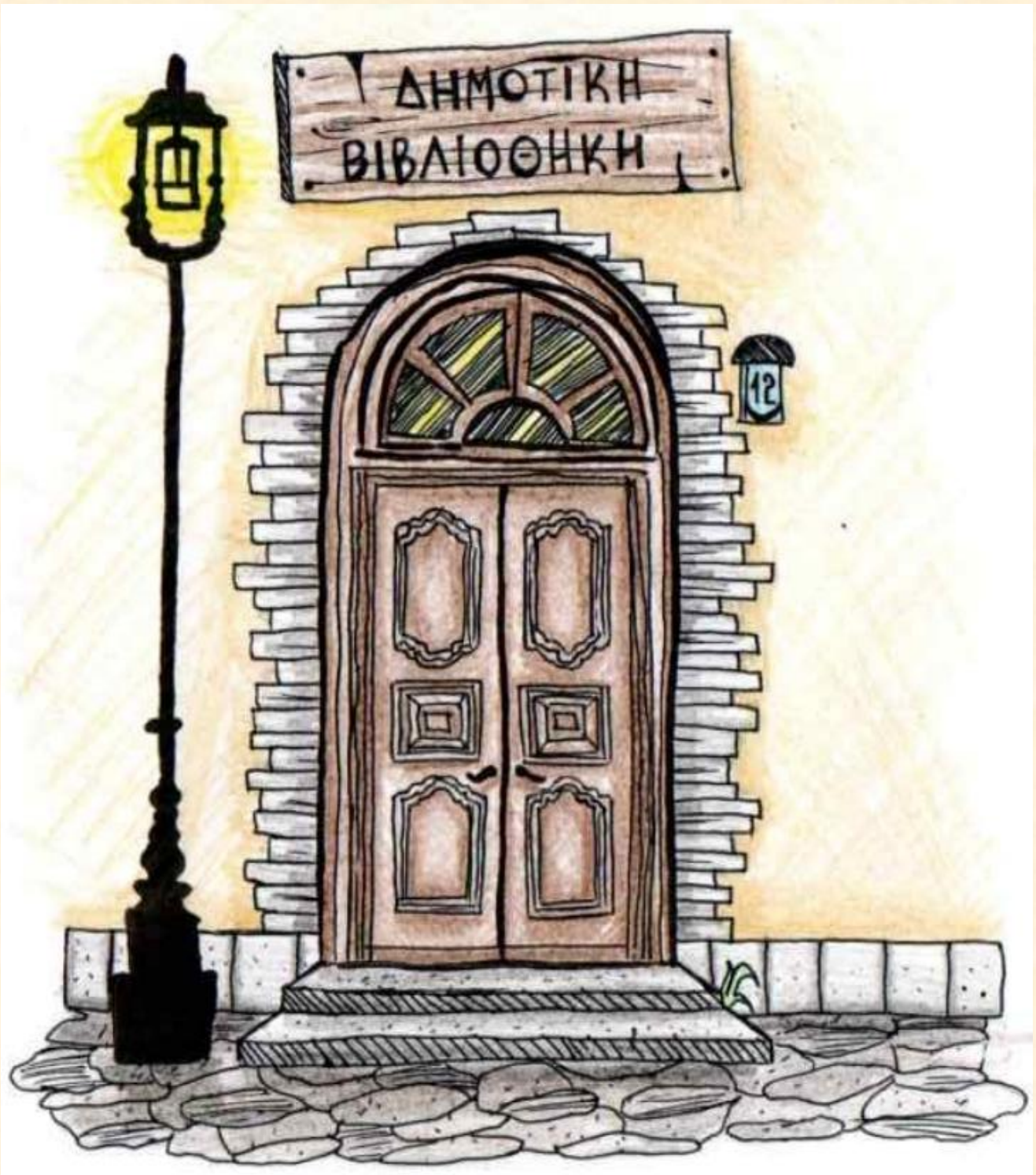

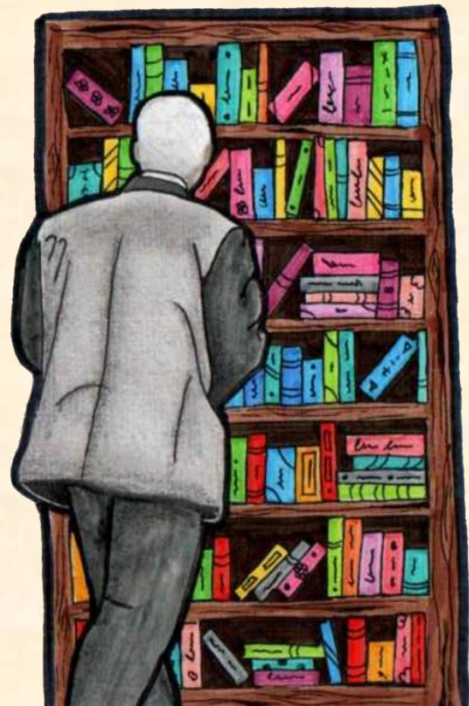
*Φτάνοντας στο ζήσαν αυτοί
καλά και εμείς καλύτερα!*

Γιώτα Καψάλη

Ιανουάριος... όλα έξω στην μικρή πόλη είναι ήσυχα, τόσο ήσυχα που νομίζεις ότι οι κάτοικοί της την έχουν εγκαταλείψει από καιρό. Άλλωστε, είναι βραδάκι και όλοι βρίσκονται κλειδαμπαρωμένοι στην ζεστασιά των σπιτιών τους. Όλοι, εκτός από τον κυρ Ιάσονα, τον φύλακα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης που βρίσκεται στο παλιό πέτρινο κτήριο της απολαμβάνοντας ένα μεγάλο του άθλο.

«10.001, 10.002, 10.003.... επιτέλους ξεπεράσαμε το φράγμα των 10.000 βιβλίων ! Πλέον, μπορούμε να θεωρούμαστε μια μεγάλη βιβλιοθήκη» μονολόγησε ο κυρ Ιάσοντας .Χαρούμενος και σφυρίζοντας τον αγαπημένο του σκοπό, πέρασε μπροστά από κάθε ράφι, μπροστά από κάθε βιβλίο, το χάιδεψε ,του χαμογέλασε και έφυγε ικανοποιημένος γιατί λίγο πριν τη σύνταξη κατάφερε και τον τελευταίο του άθλο: **ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΩΡΕΑ ΒΙΒΛΙΩΝ!**

Έσβησε τα φώτα, έκλεισε και διπλοκλείδωσε προσεκτικά τη βαριά ξύλινη πόρτα της βιβλιοθήκης, βγήκε στο διάδρομο και ετοιμάστηκε να φύγει για να γιορτάσει το μεγάλο του κατόρθωμα. Έριξε στους ώμους του το Χρυσόμαλλο Δέρας ,για την ακρίβεια το παλτό του, αλλά μέσα του ένιωθε τόσο ήρωας όσο και ο

Ιάσοντας της μυθολογίας, μόνο που η δική του «Εκστρατεία» κράτησε σαράντα ολόκληρα χρόνια. Χρόνια γεμάτα χαρές και λύπες, ενθουσιασμούς και απογοητεύσεις, χρόνια γεμάτα ταξίδια και περιπέτειες με τους καλούς του φίλους. Και ποιοι είναι αυτοί οι φίλοι; Μα τα βιβλία φυσικά! Μ' αυτά ταξίδεψε, μ' αυτά γέλασε, έκλαψε, γέμισε τις ώρες της μοναξιάς του. Αγαπούσε πολύ τα βιβλία

του ο κυρ Ιάσοντας, τα θεωρούσε παιδιά του, ήξερε τα πάντα γι αυτά. Μα πιο πολύ αγαπούσε

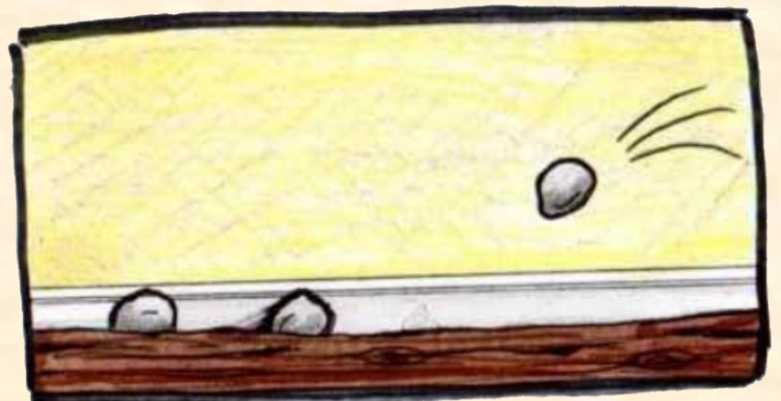

τα παιδικά γιατί του άνοιγαν δρόμους για κόσμους μαγικούς, για κόσμους φανταστικούς με νεράιδες και δράκους και κυρίως γιατί έβλεπε τη χαρά στο πρόσωπο των παιδιών κάθε φορά που δανείζονταν ένα απ' αυτά. Λάτρευε όλους τους ήρωες των παραμυθιών και μακάρι, σκεφτόταν ,να ήταν ένας απ' αυτούς ,να ζούσε για λίγο στον κόσμο τους.

Αυτά σκεφτόταν όταν άκουσε ένα περίεργο θόρυβο μέσα από τη βιβλιοθήκη. Τακ, τακ σαν να πέφτουν χαλικάκια.

«Αδύνατον!» σκέφτηκε.

Πλησίασε στην πόρτα, κράτησε την αναπνοή του, τέντωσε το λαιμό

του σαν λαγωνικό και προσπάθησε ν' ακούσει. Τίποτα!
Κανένας θόρυβος!

«Γέρασες Ιάσονα», μονολόγησε και γύρισε να φύγει.

Παίρνοντας την ομπρέλα του ξανάκουσε τον ίδιο ήχο .
«Κάτι γίνεται» είπε και πλησίασε πάλι την πόρτα και
τότε άκουσε....

- Χιονάτη , Χιονάτη! Είπε μια φωνή
από το πάνω ράφι.

- Τι θες επιτέλους

Κοντορεβιθούλη;

- Την Χιονάτη Γκρινιάρη!

- Κοιμάται!

- Τι εννοείς κοιμάται..

- Εννοώ κοιμάται! Πάλι

ξέχασες ότι δάγκωσε το μήλο

που της έδωσε η

κακιά Μάγισσα ;

- Θα με

τρελάνεις

Γκρινιάρη , πριν από δυο

σελίδες δεν τη φίλησε ο

πρίγκιπας και ξύπνησε;

- Λεπτομέρειες!! Πάντα αγαπάει

αυτή την σκηνή. Είναι η πιο

συναρπαστική της ερμηνεία! Τη

στιγμή που έρχεται ο αγαπημένος της και της δίνει

το φιλί της ζωής και αυτή...

- Φτάνει Γκρινιάρη! Γύρνα τις δυο σελίδες που έμειναν και πες της ότι έχουμε έκτακτο συμβούλιο. Τρέχουμε τώρα! Και οι άλλοι έξι να φωνάξουν τους υπόλοιπους.
- Κοκκινোসκουφίτσα, Κοκκινোসκουφίτσα, σε χρειάζομαι!
- Δεν μπορώ τώρα Κοντορεβιθούλη! Δεν βλέπεις ότι πάω φαγητό στη γιαγιά μου ;
- Αν υποψιαστώ ότι θα πρέπει να περιμένω να τις φάει και ο κακός Λύκος θα τρελαθώ...

- Τρία Γουρουνάκια, Τρία Γουρουνάκια!
- Όχι τώρα Κοντορεβιθούλη, φτιάχνουμε το σιδερένιο μας σπιτούλι μη μας φάει ο Ρούνι Ρούνι το ύπουλο κακό γουρούνι!

- Εντάξει, λοιπόν! Μήπως όμως είστε σε λάθος παραμύθι;

- Τα Εφτά Κατσικάκια, μη ξεχάσω τα Εφτά Κατσικάκια. Εφτά Κατσικάκια ! φώναξε δυνατά ο Κοντορεβιθούλης.

- Εσύ δεν είσαι η μαμά μας! Η μαμά μας έχει λεπτή φωνή. Απελπισμένος πλέον ο Κοντορεβιθούλης, παίζοντας με τα πετραδάκια του

σκεφτόταν ποιους άλλους να καλέσει.

«Α! την Ωραία Κοιμωμένη. Μπα! αυτή θα είναι ακόμα με τις νεράιδες... μέχρι να μεγαλώσει και να περάσουν και τα εκατό χρόνια που θα κοιμάται... ούτε λόγος!»

« Μα τι έχουν πάθει όλοι τέλος πάντων και κανείς δεν βρίσκεται στο ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα;» αναρωτιόταν.

«Κοντορεβιθούλη, Κοντορεβιθούλη !» άκουσε κάτι φωνούλες από το κάτω ράφι... Ήταν οι Εφτά Νάνοι.

- Πόνεσαν τα ποδαράκια μας, λιώσαν τα παπουτσάκια μας, έκλεισε η φωνούλα

μας αλλά τους φωνάξαμε όλους.

- Με ένα email θα είχαμε λύσει το πρόβλημα αλλά εμένα κανείς δεν μ'ακούει ! γκρίνιαξε ο Γκρινιάρης.
- Όλους ,όλους; είπε ο Κοντορεβιθούλης.
- Τι δεν καταλαβαίνεις ; Όταν λέμε όλους εννοούμε όλους.
- Και την Σταχτοπούτα;
- Ναι ,θα έρθει μόλις τελειώσει με τις στάχτες.
- Και ο Παπουτσωμένος Γάτος;
- Και αυτός, αν τα καταφέρει βέβαια με τις τεράστιες μπότες του...
- Τον Πινόκιο, τον Πινόκιο τον καλέσατε;
- Θα έρθω μας είπε και η μύτη του μεγάλωσε....
- Και τον....

« Έρθα και εγώ! » και μια μαύρη σκιά προσγειώθηκε μπροστά τους.

« Τι θέλει εδώ ο νέος; » είπε ο Κοντορεβιθούλης.

« Νέος αλλά ωραίος και αγαπημένος στα παιδιά! » απάντησε ο Μπάτμαν.

Σιγά σιγά μαζεύτηκαν όλοι. Όλοι οι ήρωες των παραμυθιών!

« Τι είναι αυτό το τόσο επείγον, το τόσο σπουδαίο και μας κάλεσες να έρθουμε άρον άρον;» είπε η Αλίκη που μόλις είχε έρθει από τη Χώρα των Θαυμάτων.

«Αγαπημένοι μου φίλοι, είπε ο Κοντορεβιθούλης, η βιβλιοθήκη μας, μετά από μεγάλο αγώνα του αγαπημένου μας κυρ Ιάσονα ,γέμισε βιβλία.»

«Αυτό το καταλάβαμε, αφού από το στρίμωγμα βρεθήκαμε σε άλλο παραμύθι και αντί να μας κυνηγάει ο κακός Λύκος μας κυνηγούσε ο Ρούνι Ρούνι το ύπουλο κακό γουρούνι, που είναι και ξάδερφος του πατέρα μας!» είπαν τα Τρία Γουρουνάκια.

«Και εγώ σταμάτησα τα ψέματα γιατί δεν χωράει η μύτη μου πλέον!» ψιθύρισε ο Πινόκιο.

«Αμ εγώ ,δεν έχω πρόβλημα εγώ, που κοτζάμ Αλαντίν τρίβω τρίβω όλη τη μέρα και το Τζίνι μου δε χωράει να βγει απ' το λυχνάρι;»

«Το πρόβλημα το έχουμε όλοι μας !» είπε ο Κοντορεβιθούλης.

«Να διώξουμε τους νέους!» πετάχτηκε ο στριφνός και γκρινιάρης Σκρούτζ.

«Ναι, ναι! Να εμένα έχει έρθει και έχει κολλήσει δίπλα μου ο

Τριγωνοψαρούλης, καλό παιδί δεν λέω, αλλά είπαμε να κρατάμε και αποστάσεις!»είπε ο Πίτερ Παν.

« Δεν είναι αυτό το πρόβλημά μας. Το πρόβλημά μας είναι ότι δεν μας αγαπάνε πλέον τα παιδιά.

Κοκκινোসκουφίτσα, πόσο καιρό πηγαίνεις στη γιαγιά σου και ακόμα δεν έχεις φτάσει;

Χιονάτη πόσα μήλα θα δαγκώσεις ακόμα μέχρι να έρθει ο πρίγκιπας;

Γιατί κανείς δεν βρίσκεται στο ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα;

Και όλα αυτά επειδή τα παιδιά δεν μας παίρνουν να

μας διαβάσουν, να ξεφυλλίσουν μία

μία τις σελίδες

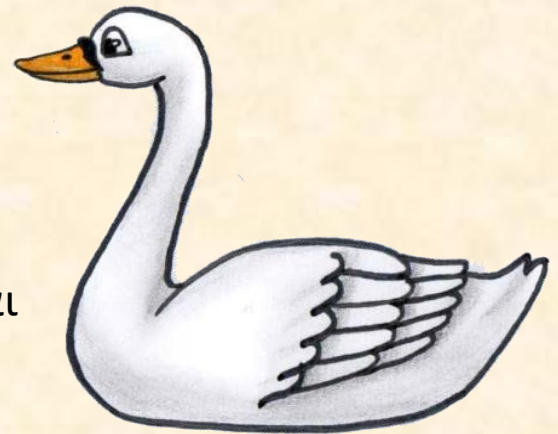
μας....» και ένα δάκρυ

κύλησε από τα μάτια του

Κοντορεβιθούλη.

« Και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς; Πώς μπορούμε να ξαναφέρουμε τα παιδιά κοντά μας;» είπε στεναχωρημένο το Ασχημόπαπο που έγινε Κύκνος και κανονικά θα έπρεπε να ήταν χαρούμενο.

«Να καλέσουμε όλες τις νεράιδες των παραμυθιών με τα ραβδάκια τους και τινκι τινκλόν.... Θα ξανάρθουν κοντά μας!» πρότεινε η μικροσκοπική Τίνκερμπελ.

«Όχι όχι τις μάγισσες με τα ξόρκια και τα μαγικά φίλτρα και άμπρα κατάμπρα θα γεμίσει πάλι η βιβλιοθήκη μας με

παιδικές φατσούλες!»

«Δράκους να στείλουμε....»

«Τον Αλί Μπαμπά και τους σαράντα κλέφτες...»

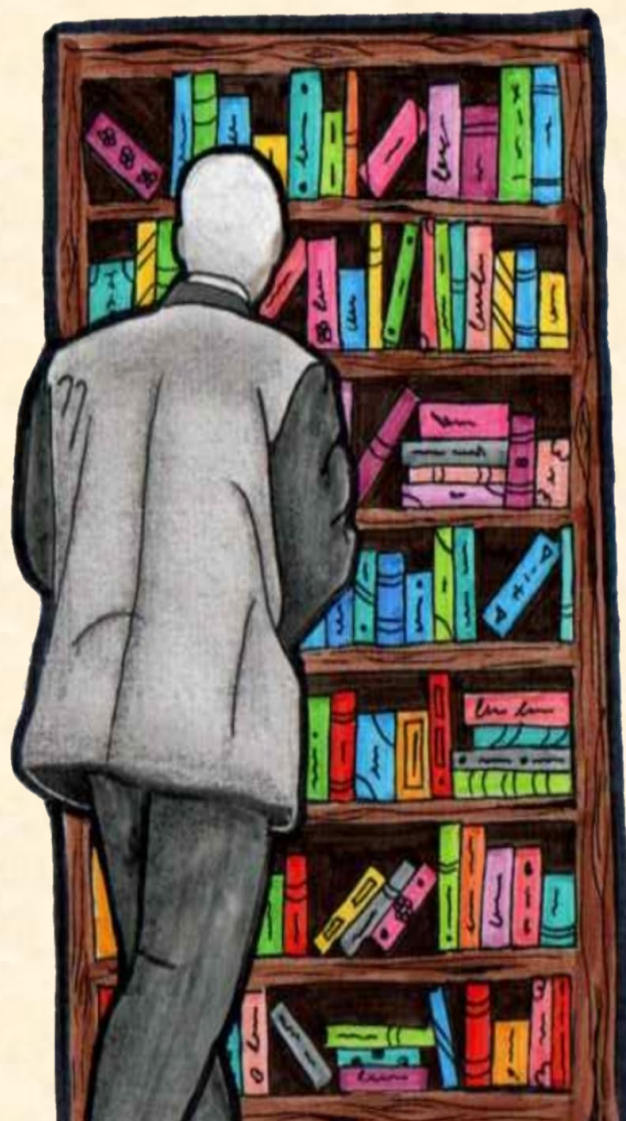
Τα μάτια του κυρ Ιάσονα γέμισαν δάκρυα λύπης και απογοήτευσης. Τότε θυμήθηκε... πάει καιρός που η αίθουσα της βιβλιοθήκης ήταν γεμάτη με παιδιά. Η εικόνα με το χαρούμενο πρόσωπο των παιδιών που έχουν διαβάσει ένα βιβλίο είναι ανάμνηση δεν είναι

πραγματικότητα. Είναι γέρος πια και οι αναμνήσεις έχουν γίνει η πραγματικότητά του, η ζωή του όλη. «Σκέψου, σκέψου κάτι πρέπει να κάνεις Ιάσωνα» έλεγε στον εαυτό του.

«Πρέπει να φέρεις πίσω τα παιδιά στον κόσμο των εικόνων, της περιπέτειας, της φαντασίας, των ονείρων στον κόσμο των βιβλίων, στο φυσικό τους κόσμο.»

Την επόμενη μέρα η βαριά ξύλινη πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε και ο κυρ Ιάσωνας μπήκε μέσα με ένα καροτσάκι, το βλέμμα του έπεσε στην αγαπημένη του πολυθρόνα, τη φίλη του. Ήταν εκεί στην ίδια θέση, δίπλα στην πόρτα, από την πρώτη μέρα που νεαρός ακόμα, γεμάτος ενθουσιασμό για τη δουλειά που ξεκινούσε, είχε εισβάλει τρέχοντας και σχεδόν προσγειώθηκε πάνω στον παλιό φύλακα.

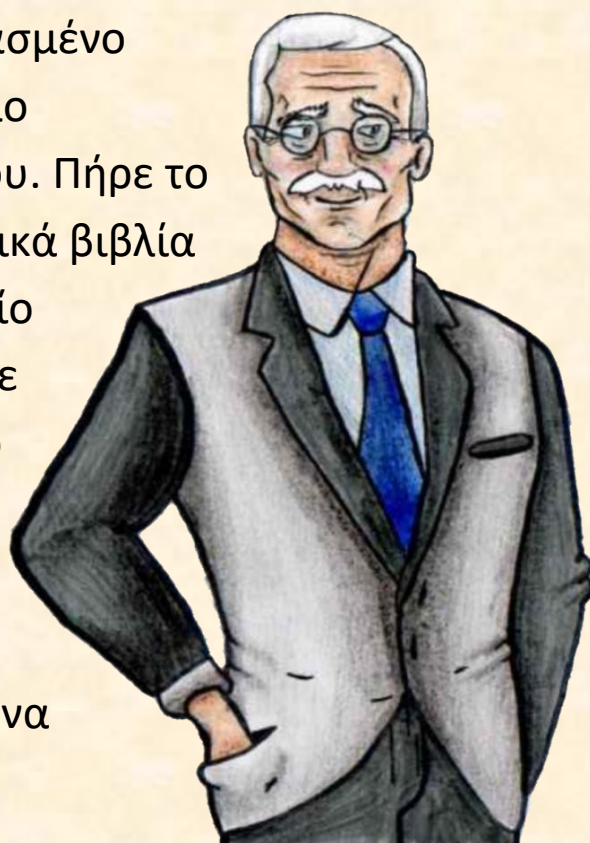
«Εδώ θα κάθεται, να βοηθάς και να επιβλέπεις και το χώρο, όταν η βιβλιοθήκη γεμίζει με παιδιά» του είχε πει ο παλιός φύλακας βαρυστημένα και του

έδειξε την ξύλινη πολυθρόνα.
Κάθε φορά που η βιβλιοθήκη γέμιζε παιδιά, η φίλη του τού έλεγε: « Έλα Ιάσονα, κάθισε ! Ξεκινάμε!» Έτσι και τώρα. Κάθισε και το βλέμμα του γεμάτο αναμνήσεις πέρασε από κάθε γωνιά της αδειανής βιβλιοθήκης, ώσπου σταμάτησε στα αγαπημένα του βιβλία.

« Έι, Κοντορεβιθούλη! Μ' ακούς; Το ξέρω ότι λυπάσαι, ότι πονάς που τα παιδιά δε σας δανείζονται πλέον. Το ξέρω ότι η βιβλιοθήκη μας είναι άδεια χωρίς αυτά. Μην ανησυχείς, γιατί τελικά ο γέρο-Ιάσονας δεν έχει κάνει ακόμα τον τελευταίο του άθλο! Αφού δεν έρχονται, θα πηγαίνουμε εμείς σ' αυτά μέχρι ο δρόμος της καρδιάς τους να τα οδηγήσει πάλι εδώ και αυτό να είσαι σίγουρος ότι δεν θα αργήσει.»

Σηκώθηκε , ίσιωσε το γερασμένο του κορμί και ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Πήρε το καροτσάκι το γέμισε παιδικά βιβλία και πήγε στο πρώτο σχολείο και έδωσε από ένα σε κάθε παιδί. Την επόμενη το ίδιο και αυτό το έκανε για πολύ καιρό, ώσπου κάθε παιδί της μικρής αυτής πόλης είχε διαβάσει από ένα

και κάθε ήρωας κάθε παιδικού βιβλίου έφτανε και ξαναέφτανε για δεκάδες φορές στο ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!! Και ώσπου ο δρόμος της καρδιάς τους βρήκε τον προορισμό του και έτσι ξαναζήσαν αυτοί καλά και εμείς ακόμα καλύτερα!!

Γιώτα Καψάλη

Εικονογράφηση: ***Αντιγόνη Κόκκορη***

